

Arrest

nr. 289 334 van 25 mei 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 januari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Commentaar :

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (f G) nr. 010/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten*

Betrokkene is alleenstaande weduwe en zou op bezoek komen bij familie in België. Betrokkene lijkt sterke familiebanden te hebben in de Schengenzone.

Betrokkene heeft zeer bescheiden inkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene beschikt over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekeningen.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op, die zij als volgt uiteenzet:

"Volgens artikel 39/56, alinea 1 van de wet, kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

In casu betrof de aanvraag voor een visum voor kort verblijf een verblijf op het Schengengrondgebied van 10.12.2022 tot en met 04.02.2023.

Verweerster herinnert er aan dat het belang van verzoeker tijdens de hele procedure aanwezig moet zijn. Nu de termijn voor terugkeer reeds is verstreken betwijfelt verweerster het actuele belang van verzoekster in huidig beroep.

Verweerster herinnert er bovendien aan dat het belang bij de nietigverklaring van een administratieve handeling niet louter symbolisch is.

Het beroep is onontvankelijk."

2.2. Verzoekster repliceert hierop als volgt in de synthesememorie:

"De verwerende partij meent dat het verzoekschrift houdende het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing d.d. 19 januari 2023 onontvankelijk zou zijn wegens gebrek aan belang.

Niets is echter minder waar.

De verwerende partij meent dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij indienen van huidig beroep tegen de weigering van haar visumaanvraag, omdat de periode waarvoor zij het visum heeft aangevraagd reeds verstreken zou zijn.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid Vw. is een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel ontvankelijk indien de verzoeker doet blijken van een benadeling of van een belang.

Luidens de rechtspraak van de Raad van State moet een verzoeker onder andere aantonen dat hij beschikt over een actueel belang bij de vernietiging van een bepaalde administratieve beslissing. Dit houdt in dat het belang steeds aanwezig moet zijn, vanaf het indienen van het beroep tot en met de uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 12 november 2007, nr. 3.572)

In casu betreft de administratieve beslissing een beslissing tot weigering van een visum kort verblijf.

De Raad van State heeft in dit kader reeds geoordeeld dat het belang van een verzoeker niet tenietgaat door het enkele feit dat de termijn waarvoor het visum werd aangevraagd reeds verstreken is. Zie:

"Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen en thans door de verwerende partij wordt voorgehouden, gaat het belang niet teloor door het enkele feit dat de termijn waarvoor een visum kort verblijf oorspronkelijk werd aangevraagd reeds is verstreken. Alleen al door de proceduretermijnen is de behandelingstermijn van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veelal langer dan de termijn waarop een beslissing met een in de tijd beperkte uitwerking betrekking heeft. Uit niets blijkt dat de wetgever beroepen tegen dergelijke beslissingen uit de in artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft willen sluiten. Zo kan bijvoorbeeld rekening worden gehouden met het risico dat een verzoeker loopt

om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en met de mogelijkheid om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken.” (RvS 20 juli 2012, nr. 220.350)

Deze redenering is mutatis mutandis van toepassing.

Bovendien is het wel degelijk zo dat verzoekster vreest om in de toekomst weer geconfronteerd te worden met een beslissing tot weigering van een visum door het niet aanvechten van voorliggende visumweigering, gelet op haar eerdere visumweigeringen in 2013 en 2014.

Het belang van verzoekster is bijgevolg niet louter symbolisch, maar betreft een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, geoorloofd en actueel belang.

Het verzoek is dus wel degelijk ontvankelijk.”

2.2. De Raad wijst er inderdaad samen met verzoekster op dat de Raad van State in het arrest nr. 220.350 van 20 juli 2012 heeft geoordeeld dat het belang niet louter teloor gaat door het enkele feit dat de termijn waarvoor het visum werd aangevraagd reeds is verstreken en dat de verzoekster moet worden behoed voor het risico om in de toekomst met eenzelfde onwettig geachte beslissing te worden geconfronteerd en zij de mogelijkheid moet behouden om een carrousel van onwettige beslissingen te kunnen doorbreken.

De Raad kan *in casu* niet vaststellen dat verzoekster geen belang meer heeft bij het huidige beroep louter omdat de termijn waarvoor het visum was aangevraagd ondertussen is verstreken, nu de visumaanvraag werd ingediend met het oog op een familiebezoek.

2.3. De exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In haar verzoekschrift voert verzoekster een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“Schending van artikel 32 van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode; Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

(1) Geschonden bepalingen en beginselen

De bestreden beslissing stelt er een redelijke twijfel is dat verzoekster het Schengengrondgebied zal verlaten vóór het verstrijken van het visum, nu zij onvoldoende terugkeergaranties zou geboden hebben. Het pensioen verzoekster zou te beperkt zijn, waardoor dit niet gezien zou kunnen worden als een sterke financiële band met het land van herkomst.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 32 van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel (de materiële motiveringsverplichting), nu niet alle elementen in overweging zijn genomen, de beslissing kennelijk onredelijk is, en deze aan verzoekster niet toelaat de werkelijke redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State en later erkend en bevestigd door uw Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft, quod non in casu. De overheid heeft in dit kader een duidelijke discretionaire bevoegdheid.

Een schending veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Rvst., Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

Het beginsel kan niet verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven (Schaevebeke, nr. 204.496 28 mei 2010; Vanderauwera, nr. 193.926 van 8 juni 2009; nv Benoot Hedwig, nr. 130.722 van 27 april 2004).

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen bestaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Zie:

“Waar de verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.” (RvV nr. 243 234 van 28 oktober 2020)

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. *procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)*
 - *Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*
 - *Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen – onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*
2. *Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)*
 - *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
 - *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
 - *Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
 - *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

De voormelde beginselen juncto de materiële motiveringsverplichting die rust op de verwerende partij worden op schromelijke wijze geschonden in de bestreden beslissing.

(2) Toepassing in concreto

De bestreden beslissing dat er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.

Verzoekster zou namelijk onvoldoende garanties hebben geboden dat zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bijlage II bij de Visumcode bevat een lijst met stukken aan de hand waarvan het voornemen om het grondgebied te verlaten kan worden beoordeeld.

In casu heeft verzoekster 3 van de 5 opgelijste documenten voorgelegd, met name:

- 1. Een kopie van haar retour vliegticket reservering;*
- 2. Bewijs van financiële middelen aan de hand van bankafschriften;*
- 3. Bewijs van integratie in het land van verblijf aan de hand van haar pensioen.*

In casu kon verzoekster nog wijzen op het feit dat zij beschikt over een onroerend goed in de Filipijnen, doch kan zij hier geen eigendomstitel van voorleggen, gelet op de plaatselijke gebruiken. Het is voor haar quasi onmogelijk om een eigendomstitel voor te leggen, iets waar de verwerende partij op de hoogte van is.

Bovendien had zij nog de geboorteakte van haar zoon woonachtig in de Filipijnen kunnen voorleggen, om aan te tonen dat zij aldaar nog beschikt over familiale banden.

Desondanks heeft zij voldoende terugkeergaranties geboden in het licht van de Visumcode.

Uit het feit dat verzoekster een terugkeerticket voorlegt en aantoont dat zij na jarenlang gewerkt te hebben in de Filipijnen aldaar over een pensioen beschikt, volgt dan ook de redelijke veronderstelling dat verzoekster terug zal keren naar haar land van herkomst.

De verwerende partij weigert echter deze inkomsten in acht te nemen omdat zij te beperkt zouden zijn. Het gaat er echter aan de verwerende partij voorbij dat verzoekster er steeds in geslaagd is om rond te komen, zonder financiële tussenkomst van haar kinderen. Daar dit ten opzichte van Belgische normen een laag pensioen is, zijn de kosten van levensonderhoud in de Filipijnen veel lager. Bovendien beschikt zij over een eigen woning, waardoor zij geen huur dient te betalen. Daarenboven, gezien het gaat om een pensioen, kan er in ieder geval geconcludeerd worden dat verzoekster beschikt over een stabiel en regelmatig inkomen.

Het is duidelijk dat de verwerende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel begaat door het visum te weigeren omdat haar inkomsten te laag zijn, nu blijkt dat deze in ieder geval stabiel zijn en verzoekster in staat is zichzelf te onderhouden zonder steun van haar kinderen of anderen.

Uit de uiterst beperkte motivatie van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij nagelaten heeft om naar het geheel van omstandigheden te kijken. Er werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster heel haar leven in de Filipijnen gewoond heeft en aldaar gevestigd is, dat zij nog nooit eerder naar de Schengenzone is gereisd, dat haar pensioen wijst op een stabiel en regelmatig inkomen, en dat zij steeds in staat is geweest om in haar eigen levensonderhoud te voorzien zonder hulp van haar kinderen of derden. Zodoende schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er werd enkel en alleen gekeken naar de hoogte van haar inkomen. Dit zou volgens de verwerende partij te beperkt zijn, zonder te motiveren waarom zij dit meent, waardoor eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden werd, nu niet duidelijk is over welk bedrag zij dan wel dient te beschikken.

Louter en alleen kijken naar de hoogte van het inkomen van verzoekster is bovendien uitermate onredelijk, zeker gelet op de impact van de bestreden beslissing op verzoekster.

Verzoekster heeft namelijk al ettelijke jaren haar dochter niet meer gezien. Het gemis langs beide kanten is dan ook zeer groot. Daarenboven heeft zij haar drie kleinkinderen nog nooit zelfs ontmoet.

Daar er geargumenteed kan worden dat verzoekster en haar familieleden hun familiebanden kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen, is het uitermate disproportioneel in het licht van artikel 8 EVRM om zelfs elke ontmoeting te weigeren.

Verzoekster is daarenboven op heden 65 jaar oud, en is nu nog in staat om de lange reis naar België te maken, zonder een al te grote impact op haar gezondheid. Daar tegenover staat dat het voor mevrouw

DERMATE CONCEPCION bijzonder moeilijk is om zelf naar de Filipijnen te reizen om haar moeder te bezoeken, gelet op haar voltijdse tewerkstelling. Ook is het voor de kinderen bijzonder moeilijk om de lange reis naar de Filipijnen te maken, gelet op hun jonge leeftijd en het feit dat de oudste zoon reeds naar school gaat. Op financieel vlak is het ook evidenter dat verzoekster de reis naar België maakt, gezien de reis enkel voor één persoon gefinancierd zou moeten worden.

Dit zijn ook allemaal overwegingen die de verwerende partij terzijde heeft gelaten en niet heeft opgenomen in de bestreden beslissing, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel opnieuw in het gedrang komt.

Verzoekster heeft bijgevolg voldoende aangetoond dat zij voornemens was het grondgebied te verlaten vóór het verstrijken van het visum.

Ondanks de voorgelegde stukken en feitelijke omstandigheden en vermoedens, concludeert de verwerende partij zonder meer dat er redelijke twijfel bestaat dat verzoekster het grondgebied van de lidstaten zal verlaten vóór het verstrijken van het visum. Zodoende schendt de verwerende partij artikel 32 van de Visumcode, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en ten slotte de materiële motiveringsplicht.

Het middel is gegrond."

3.2. In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij als volgt:

"1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Immers, de bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing is gegrond op het gegeven dat redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten, zoals voorzien in artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 (13). In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, de gemachtigde motiveert concreet door te verwijzen naar de bescheiden pensioeninkomsten en bescheiden middelen op de voorgelegde bankrekening. Er ontbreekt voldoende terugkeergarantie. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Er wordt geen schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt, noch van het motiveringsbeginsel.

2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 32 van de Visumcode. Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager: i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd; ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid; v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten; vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.” (eigen onderlijning).

Bovendien wijst artikel 32 erop dat de aanvrager moet aantonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Er zijn dus verschillende gronden voorzien in de Visumcode op grond waarvan de gemachtigde de visumaanvraag kan weigeren. Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen .

Uit de bestreden beslissing volgt onmiskenbaar dat de door verzoekende partij voorgelegde documenten werden onderzocht, doch onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine:

“(13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten

Betrokkene is alleenstaande weduwe en zou op bezoek komen bij familie in België. Betrokkene lijkt sterke familiebanden te hebben in de Schengenzone.

Betrokkene heeft zeer bescheiden inkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Betrokkene beschikt over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekeningen.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.” (eigen nadruk)

Voldoende bestaansmiddelen werden niet aangetoond. De overtuiging van verzoekster dat haar bestaansmiddelen wel stabiel zijn en verzoekster in staat is zichzelf te onderhouden is niet van aard om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Er weze herinnerd aan de eerdere visumaanvragen van verzoekster die geweigerd werden in 2013 en 2014.

Verzoekster mag dan wel bewijs van financiële middelen aan de hand van bankafschriften en bewijs van integratie in het land van herkomst aan de hand van haar pensioen hebben voorgelegd, echter oordeelde de bestreden beslissing dat deze te bescheiden zijn waardoor er redelijke twijfel bestaat over haar voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten.

Wat het kostenplaatje van de reis van het gezin van haar dochter naar de Filipijnen betreft toont verzoekster niet aan op basis van welke bepaling dit gegeven in overweging dient te worden genomen bij de beoordeling van een visum kort verblijf.

Verweerder benadrukt de ruime appreciatiebevoegd die zij heeft in deze. De bedoeling van de Uniewetgever om die autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1 van die code. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een “toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie” vertegenwoordigt, “bijzondere aandacht” te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er “redelijke twijfel” bestaat over bepaalde aspecten. De vaststelling dat één van de opgesomde weigeringsgronden, zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, kan worden tegengeworpen, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

3. Bij de voorwaarde dat er geen redelijke twijfel mag bestaan over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, onderzoekt men veeleer of er een voldoende worteling van de aanvrager in het herkomstland bestaat, opdat er geen redelijke twijfel bestaat dat die persoon zal terugkeren naar het land van origine. Die worteling in het herkomstland is onder meer ook een economische worteling in het herkomstland. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde zich vragen stelt bij die economische worteling in het herkomstland door aan te stippen dat er geen bankhistoriek voorligt van voldoende inkomsten voor verzoekende partij of afdoende stukken voorliggen over haar persoonlijke financiële middelen.

Verzoekende partij verwijst naar de stukken, maar bespreekt deze niet naar hun inhoud. Geen stukken zijn toegevoegd die concreet ingaan op de werkelijke relatie tussen verzoekende partij en haar familie in het herkomstland. In elk geval weerlegt de verzoekende partij de motieven over de economische worteling niet.

Uw Raad kan in een dergelijke situatie het niet kennelijk onredelijk vinden, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde zijn redelijke twijfel stoelt op economische motieven. Verzoekster laat in casu na aan te tonen welke informatie, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, zij heeft verstrekt aan de gemachtigde om de redelijke twijfel weg te nemen over haar economische worteling in zijn herkomstland. Uit het loutere bestaan van een meerderjarige zoon in het herkomstland kan op zich niet afgeleid worden dat het voornemen tot terugkeer voorhanden is.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat het doel en de omstandigheden van het verblijf onvoldoende zijn aangetoond.

4. Verzoekende partij beperkt zich door te stellen dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing.

Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten.

5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. Uw Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing echter niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijk kennelijke wanverhouding niet aan.

6. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.

7. Het beroep is ongegrond.”

3.3. Verzoekster diende tijdig een synthesememorie in waarin zij het enig middel uit het verzoekschrift samenvat en antwoordt op de nota met opmerkingen als volgt:

“Schending van artikel 32 van verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de “Visumcode”); Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; Schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel;

In een eerste en enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 32 van de Visumcode, alsmede een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, alsook een schending van het zorgvuldigheids- redelijkheids-, evenredigheids- en motiveringsbeginsel.

De bestreden beslissing stelt er een redelijke twijfel is dat verzoekster het Schengengrondgebied zal verlaten vóór het verstrijken van het visum, nu zij onvoldoende terugkeergaranties zou geboden hebben. De beslissing lijkt hiertoe enkel en alleen te steunen op de veronderstelling dat verzoekster over te weinig financiële middelen zou beschikken en een te zwakke financiële band zou hebben met het land van origine.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde reglementaire bepalingen en beginselen gezien niet alle elementen in overweging zijn genomen bij het nemen van de bestreden beslissing, de beslissing kennelijk onredelijk is, en deze aan verzoekster niet toelaat de werkelijke redenen te kennen die aanleiding hebben gegeven tot de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft namelijk overeenkomstig Bijlage II bij de visumcode meerdere stukken voorgelegd ter indicatie van haar voornemen om het Schengengrondgebied te verlaten.

Uit deze stukken volgen ook enkele logische veronderstellingen, zoals het feit dat zij een terugkeerticket heeft en een pensioen ontvangt erop wijst dat zij zal terugkeren. Ook het feit dat zij heel haar leven in de Filipijnen heeft gewoond, dat zij beschikt over een sociaal netwerk, aldaar gewerkt heeft en op heden een stabiel pensioen ontvangt, zonder ten laste te vallen van haar dochter, wijst er op dat zij geen reden zou hebben om niet terug te keren.

Indien de door haar voorgelegde stukken op redelijke en zorgvuldige wijze beoordeeld zouden zijn, en gekeken had naar het geheel van omstandigheden, dan zou de verwerende partij wel tot de conclusie zijn gekomen dat verzoekster zij in staat is zichzelf te onderhouden en zou terugkeren naar haar land van herkomst nog voor het verstrijken van het visum.

Doordat het niet duidelijk is waarom haar inkomen te laag is, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

De beslissing is bovendien uitermate onredelijk gelet op de impact ervan op verzoekster.

De verwerende partij verzet zich hiertegen door te stellen dat er afdoende werd gemotiveerd gezien er gewezen wordt naar haar bescheiden pensioeninkomsten en bescheiden middelen, en dat er wordt gesteld dat voldoende terugkeergarantie ontbreekt. Deze geringe motivatie laat niet toe aan verzoekster om te weten waarom dit zo is. Zou kan zij haar situatie ook niet remediëren en ervoor zorgen dat zij wel voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van een schengenvisum.

Voorts poneert de verwerende partij dat uit de bestreden beslissing onmiskenbaar zou volgen dat de voorgelegde documenten werden onderzocht, en dat zij onvoldoende garantie zouden bieden op terugkeer naar het land van herkomst.

Er wordt opnieuw benadrukt dat dit zou komen doordat zij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

Het feit dat zij beschikt over een pensioen waarmee zij in staat is haarzelf te onderhouden zonder ten laste te vallen van haar kinderen, wordt door de verwerende partij niet als een relevante tegenindicatie. Nochtans is een pensioen uit zijn aard stabiel en regelmatig. Het aanhalen van de vorige visumweigeringen in hoofde van verzoekster is niet pertinent, gezien zij toen nog niet beschikte over een pensioen, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Ook gering bewijs van financiële banden is toch iets van indicatie, ook al is dit geen zwaarwichtige.

Wat betreft de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan verweerder enkel wijzen op haar ruime appreciatiebevoegdheid. Deze ontslaat haar echter niet van haar verplichting om het zorgvuldigheidsbeginsel te respecteren.

Dat er enkel sprake moet zijn van slechts één van de opgesomde weigeringsgronden in de Visumcode opdat het visum geweigerd mag worden, wordt niet betwist.

Wat er wel wordt verweten op onzorgvuldige en onredelijke wijze het voornemen van verzoekster om het grondgebied te verlaten heeft beoordeeld, en zo op onrechtmatige wijze de conclusie heeft getrokken dat zij dit niet zal doen, louter en alleen op basis van een volgens de verwerende partij te geringe economische worteling in het land van herkomst.

Zo wordt er geen rekening gehouden met de familiale banden die verzoekster nog heeft in haar land van herkomst. Er zijn geen indicaties dat deze overweging minder zwaar doorweegt dan de economische worteling in het land van herkomst.

Wat betreft de familiale banden van verzoekster met haar land van herkomst, wordt er overigens verweten dat er geen stukken werden gevoegd die haar familiale banden zouden blijken. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was, en overigens niet betwist (stuk 2). Het blijkt evenwel duidelijk uit de bestreden beslissing dat hier geen rekening mee gehouden werd.

Graag wil verzoekster er nog op wijzen naar het advies van de Belgische ambassade met betrekking tot de visumaanvraag van verzoekster. Deze was uitdrukkelijk neutraal. Voor de Belgische ambassade waren er geen indicaties dat verzoekster niet voornemens was terug te keren naar haar land van herkomst. Overigens bevestigden zij dat zij over een eigendom beschikt, waardoor verzoekster geen huurlasten heeft. Waarom zij dan niet zou rondkomen met een pensioen, is dan ook niet duidelijk (stuk 2).

Het middel is wel degelijk gegrond."

3.4. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze synthesememorie.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Het visum kort verblijf dat verzoekster op 18 november 2022 had aangevraagd bij de Belgische diplomatieke post in de Filipijnen met het oog op een familiebezoek wordt geweigerd op grond van artikel 32, eerste lid, b) van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode). Dit artikel bepaalt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

[...]

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de

aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

De verwerende partij is van oordeel dat er redelijke twijfel bestaat over verzoeksters voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat de verwerende partij over een ruime beoordelingsmarge beschikt wanneer ze beoordeelt of deze redelijke twijfel bestaat, teneinde te bepalen of aan de aanvrager de laatste in artikel 32, lid 1, sub b), van de Visumcode genoemde weigeringsgrond dient te worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62).

Om te bepalen of er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, moet de verwerende partij een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarbij zij rekening moet houden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in één van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten. (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 69). Een aanvrager dient bij zijn visumaanvraag informatie te verstrekken met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden (Ibid., pt. 71-73).

De verwerende partij motiveert dat er onvoldoende garantie is op terugkeer naar het land van origine omdat (i) verzoekster alleenstaande weduwe is en op bezoek zou komen bij familie in België, (ii) zij sterke familiebanden lijkt te hebben in de Schengenzone, (iii) zij zeer bescheiden inkomsten uit pensioen heeft die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine, (iv) zij over bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekeningen beschikt en (v) zij niet eerder binnen Schengen reisde.

Verzoekster stelt daar tegenover dat geen rekening wordt gehouden met de familiale banden die zij nog heeft in haar land van herkomst enerzijds, en anderzijds evenmin met het feit dat zij in Manilla over een eigendom beschikt en zij dus geen huurlasten heeft, zodat het niet duidelijk is waarom zij niet zou rondkomen met haar pensioen.

De Raad wijst er vooreerst op dat in haar nota de verwerende partij zelf heeft gesteld dat wordt onderzocht of er een voldoende worteling van de aanvrager in het herkomstland bestaat, opdat er geen redelijke twijfel bestaat dat die persoon zal terugkeren naar het land van origine en dat het onder meer gaat om de economische worteling. Gelet op de hiervoor aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie moet ook rekening worden gehouden met de gezins- en sociale situatie en de banden in het land van herkomst.

De Raad stelt samen met verzoekster vast dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar familiale banden in het land van herkomst. Uit het neutrale advies van de Belgische ambassade te Manila, dat werd opgesteld ten behoeve van de verwerende partij en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt duidelijk dat deze laatste ervan op de hoogte werd gesteld dat verzoekster onder meer een zoon heeft die getrouwd is en 3 kinderen heeft en die de laatste 6 jaar in de gevangenis verblijft in de Filipijnen. De verwerende partij stelt dan wel in haar nota dat geen stukken zijn toegevoegd die concreet ingaan op de werkelijke relatie tussen verzoekster en haar familie in het herkomstland, maar de aanwezigheid van haar zoon en 3 kleinkinderen in het herkomstland en zijn detentie worden in het advies voorgesteld als feitelijke elementen die niet worden betwist. Waar de verwerende partij in haar nota betoogt dat uit de loutere aanwezigheid van een meerderjarige zoon in het herkomstland op zich niet afgeleid kan worden dat het voornemen tot terugkeer voorhanden is, kan de Raad alleen maar vaststellen dat dit een post factum-motivering betreft. Door uitsluitend te verwijzen naar het feit dat verzoekster een alleenstaande weduwe is en sterke familiebanden lijkt te hebben in de Schengenzone, zonder rekening te houden met haar familiale situatie in haar land van herkomst, meer in het bijzonder de aanwezigheid van haar zoon en kleinkinderen aldaar, de specifieke situatie van haar zoon en haar verklaring dat hij emotioneel van haar afhankelijk is en zij er op staat hem maandelijks in de gevangenis te bezoeken zodat zij zeker moet terugkeren, heeft de verwerende partij niet met de vereiste zorgvuldigheid gehandeld.

Verder stelt de Raad vast dat het intern advies van de Belgische ambassade te Manila inderdaad vermeldt dat zij de eigenaar en enige bewoner is van een residentieel huis van 70 m² (*“submitted proof of property in the PH -has a 70 sqm residential house where she lives in, alone with only pets as companions”*) onder

het kopje “*new elements in the file*” evenals bij de elementen ter staving van het neutraal advies. Onder het kopje “*proof of property in the PH*” worden vervolgens volgende documenten vermeld: “*tax declaration of 70sqm residential house registered under names of applicant and spouse (dated 04.12.2017) + title deed of lot under different names with Registry of Deeds of Rizal, Morong Branch-Issued assessment form and payment order confirming that applicant (widow) is the new owner name*”. De verwerende partij was dus op de hoogte van het bestaan van deze eigendom en de bewijsstukken dienaangaande en heeft hier klaarblijkelijk geen rekening mee gehouden bij het beoordelen van de financiële banden met het land van herkomst. Zij verwijst immers enkel naar de bescheiden inkomsten uit pensioen en bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekeningen. De verwerende partij heeft ook de economische situatie van verzoekster in haar thuisland aldus niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht.

Door de familiale en economische situatie van verzoekster in de Filipijnen onvoldoende te onderzoeken in het licht van de vaststellingen aangaande haar aanvraag in het intern neutraal advies van de Belgische ambassade te Manila, heeft de verwerende partij op onzorgvuldige wijze geoordeeld dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten voor de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De argumenten die de verwerende partij aanvoert in haar nota met opmerkingen doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

3.6. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 december 2022 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS